

Reverence for Sacred Things

By Elder Ulisses Soares
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Ærbødighed for det, der er helligt

Ældste Ulisses Soares
De Tolv Apostles Kvorum

April 2025 general conference

Reverence for the sacred fosters genuine gratitude, expands true happiness, leads our minds to revelation, and brings greater joy to our lives.

In the book of Exodus, we travel with Moses to the slopes of Mount Horeb as he turned aside from his daily cares—something we all should be willing to do—to see the burning bush that was not consumed. As he approached, “God called unto him out of the midst of the bush, and said, Moses, Moses. And he said, Here am I. And [God] said, ... put off thy shoes from off thy feet, for the place whereon thou standest is holy ground.” In great reverence, humility, and wonder, Moses removed his shoes and prepared himself to hear the word of the Lord and to experience His holy presence.

That sacred mountain epiphany was an experience filled with awe-inspiring reverence, connected Moses to his divine identity, and was, in fact, a key element of his transformation from a humble shepherd to a powerful prophet, leading him to walk a new path in life. Similarly, each of us can transform our discipleship into a higher pattern of spirituality by making the virtue of reverence a sacred part of our spiritual character.

The word reverence can be traced to the Latin *verbrevereri*, which means to “stand in awe of.” In the gospel sense, this definition mingles with a feeling or attitude of profound respect, love, and gratitude. Such expression for the sacred by those who have a contrite heart and deep devotion to God and Jesus Christ fosters increased joy in their souls.

Reverence for sacred things is the greatest

Ærbødighed for det, der er helligt, fremelsker op-rigtig taknemmelighed, fremmer sand lykke, åbner vores sind for åbenbaring og bringer større glæde ind i vores liv.

I Anden Mosebog rejser vi med Moses til Horebs bjerg, hvor han forlod sine daglige bekymringer – noget vi alle bør være villige til at gøre – for at se den brændende busk, der ikke blev fortæret af ilden. Da han trådte nærmere, »råbte Gud til ham inde fra busken: »Moses! Moses!« Han svarede ja, og Gud sagde: »Du må ikke komme nærmere! Tag dine sandaler af, for det sted, du står på, er hellig jord.« Med stor ærbødighed, ydmyghed og forundring tog Moses sine sandaler af og forberedte sig på at høre Herrens ord og være i hans hellige nærhed.

Denne hellige åbenbaring på bjerget blev en erfaring fyldt med ærbødighed. Den forbandt Moses med hans guddommelige identitet og blev faktisk et væsentligt bidrag i den udvikling, han gennemgik fra at være en ydmyg hyrde til en mægtig profet og til at tage en ny vej i livet. På samme måde kan vi hver især udvikle vores hengivenhed som disciple til et højere åndeligt livsmønster ved at gøre ærbødighed til en hellig del af vores åndelige karakter.

Ordet ærbødighed kan på dansk spores tilbage til det tyske *ordheerbietig*, som betyder »at vise ære«. I evangelisk forstand kombineres denne definition med en følelse eller indstilling af dyb respekt, kærlighed og taknemmelighed. Sådanne følelser for det, der er helligt, frembringer større glæde hos dem, der har et angergivent hjerte og en dyb hengivenhed for Gud og Jesus Kristus.

Ærbødighed for det, der er helligt, er den

manifestation of a vital spiritual quality; it is a by-product of our connection to holiness and reflects our love for and proximity to our Heavenly Father and our Savior, Jesus Christ. It is also one of the most elevated experiences of the soul. Such virtue directs our thoughts, hearts, and lives toward Deity. In fact, reverence is not just an aspect of spirituality; it is the essence of it—the foundation upon which spirituality is built, creating a personal connection to the divine, as taught by our children when they sing, “When I am rev’rent, I know in my heart Heav’nly Father and Jesus are near.”

As disciples of Jesus Christ, we are invited to cultivate the gift of reverence in our lives in order to open ourselves to a deeper communion with God and His Son, Jesus Christ, simultaneously strengthening our spiritual character. Had we more of such feelings in our hearts, there would be undoubtedly greater joy and delight in our lives, and there would be less room for sorrow and sadness. We must remember that showing reverence for sacred things gives meaning to much of what we do every day and strengthens our feeling of gratitude—inspiring awe, respect, and love for higher and holier things.

Unfortunately, we live in a world where showing reverence for sacred things is becoming increasingly uncommon. In fact, the world celebrates the irreverent, as any perusal of a tabloid magazine, television program, or the internet attests. The absence of respect for the sacred produces an increasing casualness in attitude and carelessness in conduct, which can rapidly spiral one generation into apathy and catapult the next generation into misery.

Irreverence can also lead us away from the bonds that covenants with God provide and diminish our sense of accountability before Deity. Consequently, we run the risk of caring only about our own comfort; satisfying our uncontrolled appetites; and ultimately arriving to the unholy place of despising sacred things, even God, and consequently our divine nature as children of Heavenly Father. Irreverence toward sacred things furthers the adversary’s aims by disrupting our sensitive channels of revelation, which are crucial for our spiritual survival in our day.

The meaning and importance of reverence for what is sacred is well outlined throughout

største tilkendegivelse af en afgørende åndelig egenskab; den er et biprodukt af vores forbindelse til hellighed og afspejler vores kærlighed og nærhed til vor himmelske Fader og vor Frelser, Jesus Kristus. Den er også en af sjælens mest op-højede erfaringer. Denne dyd retter vores tanker, hjerte og liv mod Gud. Faktisk er ærbødighed ikke blot et aspekt af åndelighed; den er selve essensen af den. Ærbødighed er det fundament, hvorpå åndelighed bygges, og den skaber en personlig forbindelse til det guddommelige, som vores børn lærer os, når de synger: »Jeg føler ham nær, når ærbødig jeg er.«

Som Jesu Kristi disciple opfordres vi til at fremelske ærbødighedens gave i vores liv for at åbne op for en dybere forbindelse til Gud og hans Søn, Jesus Kristus, hvilket samtidig styrker vores åndelige karakter. Havde vi flere af den slags følelser i hjertet, ville der utvivlsomt være større glæde og lykke i vores liv, og der ville være mindre plads til sorg og bedrøvelse. Vi må huske, at når vi viser ærbødighed for det, der er helligt, giver meget af det, vi gør hver dag, mening og styrker vores følelse af taknemmelighed – hvilket indgyder ærefrygt, respekt og kærlighed til højere og helligere ting.

Desværre lever vi i en verden, hvor ærbødighed for det, der er helligt, bliver mere og mere sjælden. Faktisk fejrer verden det uærbødige, som enhver læsning af en sensationsavis, et tv-program eller internettet vidner om. Manglen på respekt for det hellige skaber en tiltagende ligegyldig holdning og skodesløs adfærd, hvilket hurtigt kan føre en generation ud i apati og kaste den næste generation ud i elendighed.

Uærbødighed kan også føre os væk fra de bånd, som vores pagter med Gud giver os, og mindske vores følelse af ansvarlighed over for Guddommen. Som følge deraf løber vi en risiko for, at vi kun kan bekymre os om vores eget velbehag; at tilfredsstille vores ukontrollerede lyster; og i sidste ende at havne på det uhellige sted, hvor vi foragter det hellige, endda Gud selv, og følgelig vores egen guddommelige natur som vor himmelske Faders børn. Uærbødighed over for det, der er helligt, fremmer modstanderens mål ved at forstyrre vores fintfølelse kanaler for åbenbaring, som er afgørende for vores åndelige overlevelse i dag.

Meningen og betydningen af ærbødighed for det, der er helligt, er godt beskrevet i skrifterne.

the scriptures. One instance in the Doctrine and Covenants would seem to indicate that reverence toward our Heavenly Father and His Son, Jesus Christ, is an essential virtue for those who attain the celestial kingdom.

As a church we strive to hold the Father and the Son in the utmost sacredness and respect in every aspect, including how we depict Their images. The guidance of the Holy Ghost is a crucial component in determining how these images should reflect the sacred nature, character, and godly attributes of the Father and of the Son. We are very careful to avoid portraying elements that could distract from our primary focus on our Heavenly Father and His Son, Jesus Christ, and Their teachings, including how we apply advanced tools offered by technology, such as using artificial intelligence (AI) to generate content and images.

This same principle is applied to any source of information available through the official communication channels of the Church. Every lesson, book, manual, and message is carefully developed and approved under the direction of the Spirit to make sure we maintain the sacred virtue, values, and standards of the gospel of Jesus Christ. In a recent message for the young adults of the Church, Elder David A. Bednar taught, “To navigate the complex intersection of spirituality and technology, Latter-day Saints should humbly and prayerfully (1) identify gospel principles that can guide their use of artificial intelligence and (2) strive sincerely for the companionship of the Holy Ghost and the spiritual gift of revelation.”

My dear brothers and sisters, as sophisticated as modern technology has become, it simply cannot simulate the wonder, awe, and amazement found in the kind of reverence born from the influence of the Holy Ghost. As followers of Christ, we need to be careful not to weaken our connection with God and His Son by using AI-generated content and images inappropriately. We should remember that relying on a modern technological “arm of flesh” is an inadequate and disrespectful substitute for the inspiration, edification, and witness that can be received only through the power of the Holy Ghost. As Nephi declared: “O Lord, I have trusted in thee, and I will trust in thee forever. I will not put my trust in the arm of flesh.”

Et tilfælde i Lære og Pagter synes at indikere, at ærbødighed over for vor himmelske Fader og hans Søn Jesus Kristus er en afgørende dyd for dem, der opnår det celestiale rige.

Som kirke stræber vi efter at bevare dyb hellighed og respekt omkring Faderen og Sønnen på alle områder, herunder i den måde, vi skildrer dem på. Helligåndens vejledning er et vigtigt element for at afgøre, hvordan disse skildringer bør afspejle Faderens og Sønnens hellige natur, karakter og guddommelige egenskaber. Vi er meget omhyggelige med at undgå at portrættere elementer, der kan distrahere fra vores primære fokus på vor himmelske Fader og hans Søn Jesus Kristus og deres lærdomme. Dette omfatter, hvordan vi anvender de avancerede værktøjer, som teknologien tilbyder, såsom at bruge kunstig intelligens (AI) til at generere indhold og billeder.

Det samme princip gælder enhver informationskilde, der er tilgængelig gennem Kirkens officielle kommunikationskanaler. Alle lektioner, bøger, hæfter og budskaber bliver omhyggeligt udarbejdet og godkendt under Åndens vejledning for at sikre, at vi bibeholder Jesu Kristi evangeliums hellige dyder, værdier og standarder. I et nyligt budskab til Kirkens unge voksne sagde ældste David A. Bednar: »For at navigere i det komplekse felt mellem åndelighed og teknologi, bør sidste dages hellige ydmygt og bønsmøt (1) identificere evangeliske principper, der kan vejlede dem i deres brug af kunstig intelligens, og (2) stræbe oprigtigt efter Helligåndens ledsagelse og åbenbaringens gave.«

Mine kære brødre og søstre, hvor avanceret moderne teknologi end er blevet, kan den ganske enkelt ikke simulere den forundring, ærefrygt og forbløffelse, der findes i den form for ærbødighed, der affødes af Helligåndens indflydelse. Som Kristi følgere må vi være forsigtige med ikke at svække vores forbindelse til Gud og hans Søn ved at bruge AI-genereret indhold og billeder på upassende vis. Vi bør huske, at det at være afhængig af en moderne teknologisk »arm af kød« er en utilstrækkelig og respektløs erstatning for den inspiration, den opbyggelse og det vidnesbyrd, som kun kan modtages gennem Helligåndens kraft. Som Nefi erklærede: »O Herre, jeg har sat min lid til dig, og jeg vil sætte min lid til dig for evigt. Jeg vil ikke sætte min lid til armen af kød.«

In another revelation, the Prophet Joseph Smith was instructed that temples erected unto the Lord should be a place of reverence to Him. Throughout his ministry, our dear prophet, President Russell M. Nelson, has strongly emphasized our worship in reverence in the sacred temple. In the house of the Lord, we are taught about entering into the holy presence of the Father and the Son. I have always found it instructive and even inspiring that one of the first things we do upon entering the temple and preparing ourselves to participate in the sacred ordinances there is to remove our shoes and change into our white clothing. Like Moses, if we are intentional, we can recognize that taking off our worldly shoes is the beginning of stepping onto holy ground and being transformed in higher and holier ways.

Brothers and sisters, we do not need to climb to the top of a mountain, like Moses did, to discover reverence for sacred things and convert our discipleship into a deeper level of spirituality and devotion. We can find it, for example, as we strive to protect our home environment from worldly influences. This can be accomplished by sincerely and fervently praying before our Heavenly Father in the name of Jesus Christ and seeking to better know our Savior through our diligent study of the word of God found in the scriptures and in the teachings of our prophets. Additionally, such spiritual transformation can come as we strive to honor the covenants we have made with the Lord by living in obedience to the commandments. These efforts can bring a quiet and certain stillness to our hearts. Focusing on such actions can surely help transform our homes into reverent places of spiritual refuge—personal sanctuaries of faith where the Spirit resides, much like the mountain experience of Moses.

We can also experience such spiritual transformation as we faithfully participate in the Church's worship service, including tuning our hearts to the Lord through our sincere singing of sacred hymns. Turning aside—like Moses—from worldly distractions, especially our cell phones or anything not in harmony with this sacred moment, enables us to turn our full attention to partaking of the sacrament, with our minds and hearts focused on the Savior and His atoning sacrifice along with our own covenants. Such sacramental focus will foster a reverently renewing moment of our communion with the Savior and will make the Sabbath a delight and transform

I en anden åbenbaring blev profeten Joseph Smith belært om, at templer, der opføres til Herren, bør være et sted med ærbødighed for Herren. Vores kære profet, præsident Russell M. Nelson, har gennem hele sin tjenestegerning understreget, at vi skal tilbede ærbødig i det hellige tempel. I Herrens hus lærer vi om at træde ind i Faderens og Sønnens hellige nærhed. Jeg har altid fundet det lærerigt og tilmed inspirerende, at noget af det første, vi gør, når vi træder ind i templet og forbereder os på at deltage i de hellige ordinancer, er at tage vores sko af og skifte til hvidt tøj. Ligesom Moses kan vi, hvis vi er bevidste om det, indse, at når vi tager vores verdslige sko af, er det begyndelsen på at træde ind på hellig jord og blive forandret til noget højere og helligere.

Brødre og søstre, vi behøver ikke at klatre op på toppen af et bjerg, som Moses gjorde, for at finde ærbødighed for det, der er helligt, og højne vores liv som disciple med en dybere åndelighed og hengivenhed. Vi kan for eksempel finde den, når vi stræber efter at beskytte vores hjem mod verdslige påvirkninger. Dette kan opnås ved oprigtigt og inderligt at bede til vor himmelske Fader i Jesu Kristi navn og søge at lære vor Frelser bedre at kende gennem flittigt studium af Guds ord, som findes i skrifterne og i vores profeters lærdomme. Derudover kan en sådan åndelig transformation finde sted, når vi stræber efter at ære de pagter, vi har indgået med Herren, ved at leve i lydighed mod buddene. Disse bestræbelser kan give vores hjerte en stille og sikker ro. Når vi fokuserer på sådanne handlinger, kan det forvandle vores hjem til et ærbødigt, åndeligt tilflugtssted – et personligt fristed af tro, hvor Ånden dvæler, ligesom Moses' erfaring på bjerget blev.

Vi kan også opleve en sådan åndelig forandring, når vi trofast deltager i Kirkens gudstjenester og for eksempel vender vores hjerte til Herren gennem hellige salmer. Når vi – som Moses gjorde – vender os fra verdslige forstyrrelser, og særligt vores mobiltelefoner eller hvad end, det nu er, der ikke er i harmoni med dette hellige øjeblik, bliver vi i stand til at rette vores fulde opmærksomhed mod at tage nadveren med et sind og hjerte, der er rettet mod Frelseren og hans sonoffer såvel som vores egne pagter. Et sådant fokus på nadveren vil fremme et ærbødigt og fornyende øjeblik med forbindelse til Frelseren og vil gøre sabbatten frydefuld og forandre

our life.

Ultimately, we can experience this spiritual change in our discipleship as we regularly worship in the mountain of the Lord's house—our holy temples—and strive to live with covenant confidence, especially when we face the trials of mortal life.

My wife and I have personally experienced some sacred mountain moments in reverence as we have strived to apply these principles in our life, which has caused a meaningful transformation in our discipleship. I remember like it was yesterday walking through the cemetery before burying our second child, who was born prematurely and did not survive, while my wife was still recovering in the hospital. I recall praying to God with great fervency and reverence, asking for help to cope with that challenging trial. In that instant, I received a clear and powerful spiritual assurance in my heart: Everything will be fine in our lives if my wife and I endure, holding on to the joy that comes from living the gospel of Jesus Christ. What seemed like an overwhelming, sorrowful challenge at the time turned into a sacred, reverent experience, a capstone that has helped sustain our faith and has given us confidence in the covenants we have made with the Lord and in His promises for me and my family.

My brothers and sisters, reverence for the sacred fosters genuine gratitude, expands true happiness, leads our minds to revelation, and brings greater joy to our lives. It places our feet on holy ground and lifts our hearts to Deity.

I testify to you that as we strive to incorporate such virtue into our daily lives, we will be able to increase our humility, expand our understanding of God's will for us, and strengthen our confidence in the promises of the covenants we have made with the Lord. I witness that as we embrace this gift of reverence for sacred things—whether in the mountain of the Lord's house, in a meetinghouse, or in our own homes—we will be filled with astounding amazement and awe as we connect to the perfect love of our Heavenly Father and Jesus Christ. I reverently witness these truths in the sacred name of our Savior and Redeemer, Jesus Christ, amen.

vores liv.

Vi kan opleve denne åndelige forandring i vores liv som disciple, når vi regelmæssigt tilbyder på Herrens tempelbjerg – i vores hellige templer – og stræber efter at leve med tillid til vores pagter, især når vi møder jordelivets prøvelser.

Min hustru og jeg har personligt oplevet helige og ærbødige øjeblikke på tempelbjerget, når vi har stræbt efter at anvende disse principper, hvilket har ført til en meningsfuld forandring i vores liv som disciple. Jeg husker det, som var det i går, at jeg gik gennem kirkegården, inden vi begravede vores andet barn, som blev født for tidligt og ikke overlevede, mens min hustru stadig var ved at komme sig på hospitalet. Jeg husker, at jeg bad til Gud med stor inderlighed og dyb ærbødighed og bad om hjælp til at klare den udfordrende prøve. I det øjeblik modtog jeg en klar og stærk åndelig vished i mit hjerte: Alt vil ordne sig i vores liv, hvis min hustru og jeg holder ud og holder fast i den glæde, der kommer af at efterleve Jesu Kristi evangelium. Det, der dengang virkede som en overvældende, sorgfuld udfordring, blev til en hellig, ærbødig erfaring – en slutsten, der har styrket vores tro og har givet os tillid til de pagter, vi har indgået med Herren, og til hans løfter til mig og min familie.

Mine brødre og søstre, ærbødighed for det, der er helligt, fremelsker oprigtig taknemmelighed, fremmer sand lykke, åbner vores sind for åbenbaring og bringer større glæde ind i vores liv. Den planter vores fødder på hellig jord og løfter vores hjerte mod Gud.

Jeg vidner for jer om, at når vi stræber efter at inkorporere denne dyd i vores hverdag, vil vi være i stand til at øge vores ydmyghed, udvide vores forståelse af Guds vilje for os og styrke vores tillid til løfterne i de pagter, vi har indgået med Herren. Jeg vidner om, at når vi tager denne gave af ærbødighed for det hellige til os – hvad enten det er på Herrens tempelbjerg, i en kirkebygning eller i vores eget hjem – vil vi blive fyldt med en utrolig forundring og ærefrygt, idet vi skaber forbindelse til vor himmelske Faders og Jesu Kristi fuldkomne kærlighed. Jeg vidner ærbødigt om disse sandheder i vor Frelasers og Forlørsers, Jesu Kristi, hellige navn. Amen.